

omhandlede Tilfælde; men derimod findes der Anledning til at gøre nogle Bemærkninger, forsaavidt Hjemsendelses-Omkostningerne i disse Tilfælde paalægges Statskassen. Der er her foreslaaet noget nyt, forsaavidt som efter den hidtil gældende Ret de omtalte Omkostninger blive at afholde af Rederierne — saafremt de da have Evne dertil. Det samme gælder med Hensyn til Hjemsendelses-Omkostninger for forlöst Mandskab m. m. efter § 98 og praktisk taget ogsaa med Hensyn til de Udgifter til syge Søfolks Kur og Pleje, som efter § 90 ikke skulle paahvile Rederiet. Allerede den særlig danske Sølovs-Kommission erkendte, at den i Lov af 23. Februar 1866 § 32 givne Regel om Rederiets Forpligtelse til uden al Begrænsning at sørge for syge Søfolks Kur og Pleje samt deres Hjemsendelse, naar Sygdommen uforstyldt er indtruffen efter Rejsens Begyndelse og de Paagældende maa bringes i Land og efterlades ved Skibets Udfrejse, let kan lede til meget ubillig, ja urimelige Resultater. Den foreslog derfor i sit Udkast af 1882 at sætte en Tidsgrense for denne Rederiets Forpligtelse, hvortil den fandt sig saa meget mere opfordret, som Grøssererforeningens Komite i et Kommissionen meddeelt Andragende til Indenrigsministeriet af 4. Oktober 1880 i Anledning af, at et herbørende Rederi til en syg Mand's Forplejning og Hjemsendelse havde maattet erlægge c. 3,600 Kroner, havde anholdt om, at der ad Lovgivningsvejen maatte gøres Indskrænkning i Rederiets Forpligtelse til at sørge for Søfolks Forplejning. Men man bør formentlig ikke blive staaende herved. Det har i mange Aar været Ret i Norge, at Staten traadte hjælpende til, naar et Skib i fremmed Land forulykkede eller efter indtruffen Søulykke blev erklæret for uistandsætteligt eller blev taget af Sørovere eller i Krig opbragt og prisdomt — forsaavidt i sidste Tilfælde ikke nogen Uforsigtighed kunde bebrejdes Skibperen —, derved at Statskassen udrede de Omkostningerne ved Skipperens og Mandskabets Hjemsendelse, og denne Bestemmelse viste der sig ved Sølovsforslagets Behandling af de 3 Kommissioner fra norsk Side aldeles afgjort Uvilje til at opgive. I Sverige fandtes ikke nogen tilsvarende Bestemmelse, men en Kommission, der var nedsat for at undersøge Marsagerne til den svenske Søfarts Tilbagegang og Midlerne til at fremme dens Opkomst, indstillede i sin i Efteraaret 1890 afgivne Betænkning bl. a. entemmig at optage den anførte norske Retregel, og ligesom de svenske Delegerede fuldt ud sluttede sig hertil paa Stockholm-Mødet i Oktober 1890, saaledes

optoges en saadan Bestemmelse i det svenske Regeringsforslag, godkendtes af den svenske Rigsdag og er nu svensk Særet. Men den Betragtning findes nu at maatte have ikke liden Vægt, at det vilde være lidet heldigt, om Danmark paa et Punkt, hvor Overensstemmelse skulde synes at være baade meget ønskelig og let at tilvejebringe, skulde stille sig fra Norge og Sverige, navnlig paa den Maade, at der her gaves Søfarten ugunstigere Vilkaar at virke under end i vore Nabolande. Der kan hertil føjes, at, naar Sveriges og Norges Finanser tillade dem at bringe det paagældende Offer for Skibsfarten, tør det næppe gøres gældende, at Sagen skulde have finansielle Betænkneligheder for Danmark, hvis Handelsflaade kun udgør imellem $\frac{1}{6}$ og $\frac{1}{7}$ af den norske og ifølge sin Karakter vistnok næppe engang kan forudsættes at ville medføre $\frac{1}{7}$ af Norges Udgifter til den omhandlede Hjælp fra Statens Side, dersom en saadan vedtages ogsaa i Danmark. Men selve denne Hjælp fra Statens Side synes derhos i sig selv billig og naturlig. Der er kun Spørgsmaal om at hde den, hvor en Ulykke er indtruffen, der foruden at medføre Skibets Tab vil paaføre Rederiet en stor Mængde Forvillinger og Udgifter, og hvor der derfor vel kan være Opfordring til at træde understøttende til. Dette har maaste ikke saa stor Betydning for de store Rederi-Selskaber, som have mange Skibe og faste Ruter; de ville som oftest uden stor Vanskelighed og Bekostning kunne saa bragt deres forulykkede Skibsbesætninger hjem. De mindre Rederier derimod ville ikke have saa let herved, for dem vil Byrden derfor, under de for dem i det hele ved Ulykken fremfaldte besværlige Forhold, let kunne blive meget tung. For Statskassen vil den Hjælp, hvorom der her er Tale, paa den anden Side ikke kunne blive en Gjenstand af stor Betydning. Det er vanskeligt at opstille nogen sikker Beregning herover. Ifølge Meddelelse fra Indenrigsministeriet er der igennem dette i Tidrummet 1885—89 hos danske Rederier bleven indkrævet til Dækning for de af danske Konsuler i Udlandet gjorte Udlæg til danske Søfolks Hjemsendelse, Sygepleje m. v. i alt hen imod 28,900 Kroner, hvoraf er bleven refunderet c. 23,300 Kroner, altsaa gennemsnitlig c. 4,660 Kr. om Aaret; men selvfølgelig omfatte de af Konsulerne fordrede Beløb ingenlunde alle de til syge Søfolks Kur og Pleje samt til Hjemsendelser medgaaende Udgifter, eftersom det maa forudsættes, at en stor Del af disse Udgifter ere blevne betalte direkte af de danske Rederier eller i alt Fald af disse